

som der her er Tale om. Man ser ærede Medlemmer, for hvem „Københavneri“ ellers en Ulfst, her gaa med til en saa stærk Udvikling af Københavns Overvægt over Landet, som her i Virkeligheden er Tale om. Der smiles lidt ad Ordet „Københavneri“, og jeg vil indrømme, at det kan være noget med Rette, fordi man derved ofte tænker paa noget rent hde, tænker paa Certosaherrerne, eller hvad man ellers kalder disse moderne fin-de-sidele-Kavallerer, og ikke altid tilstrækkeligt overvejer, at der er et stort og vigtigt Samfunds spørgsmål, der ligger deri. Jeg ser, at ærede Herrer, f. Eks. det ærede Medlem fra Ribe (Buff) og det ærede Medlem fra Nørresundby (Tutein), der i Gaar var saa kraftig en Syde, at han ikke vilde stemme for sjællandske Jærnbaner, naar han ikke selv sit nogle med, og det ærede Medlem fra Aarhus (Bingel) som ogsaa til sine Tider har talt kraftigt for at udvikle en større Selvstændighed for Landsdelene, nu vistnok have sluttet sig sammen om Forslaget her. Et æret Medlem her ved Siden af siger, at jeg ogsaa bør tage det ærede Medlem fra Åsens med og det kan ogsaa gerne være, at han hører ind under det Firkløver. Vi se altsaa det forunderlige her, at naar ærede Medlemmer, der ere saa kraftige Lokalpatrioter, som de, jeg nu har nævnt, det ærede Medlem fra Nørresundby og de andre, have for sig et virkelig betydningsfuldt Spørgsmaal, hvor de Herrer kunde gøre deres Lokalpatriotisme gældende med stor Virkning og med stor Betydning ikke alene for den Landsdel, hvor Landbohøjskolen kunde komme til at ligge, men navnlig for Sagen selv, saa melde „vi Syder“ os fra, saa blive de Københavnerne om en Hals. — Jeg skal, uagtet der var adskillige Betragtninger om denne Sag endnu at anfille, paa Grund af den haabløse Stilling, hvori jeg erkender, at min Anstufelse ere i dette Tilfælde, ikke gøre ærede Medlemmer Pinen for lang. Ærede Medlemmer vente naturligvis kun paa at komme til Afstemning. Sagen er jo selvfølgelig, efter hvad vi have hørt i Dag, navnlig fra det ærede Medlem fra Åsens, forud afgjort, og al min Tale er i Virkeligheden spildt. Selv om jeg var en Engel fra Himlen og ikke den forkludte Synder, som jeg jo er her i dette Ting, tror jeg, det vilde være ganske haabløst, hvad jeg end saagde. Jeg tror ikke, at der, nu da vi for 17de Gang, eller hvor ofte det nu er, have denne Sag for, for den Anstufelse, jeg forfægter, er andet at gøre end for aller sidste Gang at nedlægge en motiveret Indsigelse mod, at man baade forkludrer

denne Sag saa kraftig, som man gør her, og at man fortsætter med den Stade for vor Udvikling, der ligger i den fortsatte Centralisation af alle større Anstalter her i København. Jeg vil efter disse korte Motiver, der bunde i dels Hensyn til denne Sags egentlige Kvalitet og dels i Hensynet til vort Samfund i Almindelighed, anbefale ærede Medlemmer, som maatte dele Anstufelse med mig, at stemme imod dette Lovforslag. Jeg tror, at der paa dette Tidspunkt — Sagen er jo først kommen til os i disse Dage — ikke er andet at gøre, og at enhver Tanke om, ethvert Forsøg paa at stille Vædringsforslag for at faa det omkalfatret til et jydsk Forslag eller — hvis man kunde blive enig derom med det ærede Medlem fra Åsens — til et slyst, vilde være haabløst, saa at vi fra den Side, hvorpaa jeg staar, ikke har andet at gøre end at nedlægge vor Indsigelse og derved tilkendegive, at vi anse det Resultat, som de Herrer ere komne til i denne Sag, for et overordentlig slet Resultat. Jeg skal tilføje, at af alle de Resultater, som ere fremkomne i denne Riagsdaagsamling, og hvorom vi have hørt adskilligt i Dag, anser jeg dette Resultat for det sletteste af alle. De Ting, vi ellers have hørt skulle være Resultater af denne Samling, ere dog ikke paa den Maade ødelæggende, de præjudicere dog ikke paa den Maade store Spørgsmaals Løsning. At Professorene saa 400 Kr. mere i aarlig Løn, er dog ikke et stort Principispørgsmaal, heller ikke det, at Adjunkterne faar 2—300 Kr. mere end hidtil, og at vi saa en Departementschef mere, er dog heller ikke nogen uoverkommelig Ulykke; skulde det være det, kunde vi maaste blive af med ham igen, saa er det gaaet for. Alle de Ting, der hidtil har været Tale om som Ved af Resultaterne, billiger jeg vel ikke; jeg finder, at der ikke er Grund til at gaa til disse Forhøjelser, der ere vedtagne her, men de foregribe dog ikke efter mit Støn større Spørgsmaals Løsning. Men hvad det her foreliggende angaar, vil jeg sige, at naar man kaster Millioner Kroner ud til en Udvikelse af Landbohøjskolen her og vedtager den Organisation, som her ligger for, saa gaar jeg ud fra, at dette Spørgsmaal er løst. (Blyhme: til evige Tider). Ja, jeg kan gerne sige til evige Tider, som det ærede Medlem siger, men i ethvert Fald er det løst for en saa lang Fremtid, som nogen af os faar Lejlighed til at være med i denne Sal. Jeg tror, at man derved gør stor Skade for Landbrugsundervisningen, for Landbruget og den sociale Udvikling i det hele. Med disse Bemærkninger skal jeg an-